

SYSTEMUSTA PERJANTAI

Päivä, jolloin tolkun
ihmiset uhattiin hävittää

MR. BUNNY

Sysimusta perjantai

Omistuskirjoitus

Tämä kirja on omistettu kaikille sekä tolkuissaan säilyneille että tolkkunsa kadottaneille veljille ja sisarille. Kiitän BOD-julkaisua avunannosta!

Rakkaudella lukijoille, toivoo Mr. Bunny

Sysimusta perjantai

Päivä, jolloin tolkun ihmiset uhattiin hävittää

Julkaisutiedot

© 2023 Mr. Bunny

Kannen suunnittelu: Mr. Bunny

Sisuksen taitto:

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-33-0239-6

Sisällysluettelo

1. "Se elää!"	1
2. Tulkoon Kaaos	21
3. Rankka työmatka	72
4. Sekasorron syleilyssä	100
5. Tolkuttomuuspandemia	119
6. Kajahtaneiden vallankaappaus	197
7. Tolkun ihmisten vastaisku	289
8. "Järki voittakoon..."	347
9. "...Jos pystyy!!"	396
10. Tilinteon hetki	431

“ S E E L Ä Ä ! ”

Santeri Huittisen, tuttavien kesken ”Hullun Santerin”, viikon pesemättömän, karsealta haisevan ja rasvaisen päänupin sisällä jauhoi verraton ajatteluvimma. Se oli niin ylivertainen aivosolujen ilotulitus, että vertaista ei löytyisi tästä kosmoksesta, ellei vertailuun osallistettaisi potentiaalinen, todistamaton yliolento, jolla oli lukuisia nimityksiä. Jos nyt kuitenkin Kaikkeus, Universumi, Korkein Voima tai kaikkein tutuimmin Jumala ei osallistu vertailuun, niin silloin kukaan ei kyennyt niin suurenmoiseen tajunnanvirtaan kuin tuo suomalaisnero, joka oli syystäkin ansainnut kajahtaneeseen persoonaan viittavan liikanimen.

Santeri oli ikänsä himoinnut akateemisen yhteisön ylistystä nöyrästä työstä tieteen ja ihmiskunnan hyväksi niin kotimaassa kuin ulkomailla. Palkintokaapista, jollaista Santerilla ei todellisuudessa ollut, hän toivoi löytyvän ylistyksiä kaikkien kouluasteiden opettajilta. Palkintoja ei kuitenkaan herunut, vaikka opettajat olivat kehuneet Santeria kaikissa käymissään opinahjoissa.

Viimeisimpänä keuhujen joukkoon oli liittynyt Santerin yliopistoajan jatkotutkinnon ohjaaja Paavo Hannus, joka oli myös ansainnut liikanimen tahdostaan riippumatta, kuten sellaiset lisänimitykset yleensä ansaitaan. Hänen lisänimensä tosin oli sorttia kummallisempi. Se oli nimittäin niitä lempinimityksiä, josta nimityksen kohde ei ollut

itse tietoinen. Paavoa kutsutiin oppilaiden keskuudessa "Pieru-Paavoksi". Tämän varsinaisen arvonimen olivat antaneet juuri armeijan harmaista päässeet parikymppiset fuksipojanklopit. Nimitys keksittiin arvatenkin onnettoman Paavon kerran pidettyä luennon, jossa hänen iäkkäät sisälihakset eivät olleet enää kyllin vahvoja ilmojen pidättelemiseksi. Tuloksena oli paitsi kuuluvat myös nk. mätänevän kananmunan aromiset terveiset peräsuolesta. Harmiksi tuolla luennolla huvittavaa tapahtumaa todistivat vitsikkäänä itseään pitävät pojat, jotka olivat suulaita seurapiirien suosikkeja. Pian "Pieru-Paavosta" kuulivat järjestyksessä kyseisellä luennolla olleet opiskelijat, muut opiskelijat ja yliopiston fuksibileissä liikkuvat oppilaat. Kanavina toimivat toisinaan näiden vitsipoikien liian puheliaat suut ja some.

Santeri kuuli "Pieru-Paavosta" vasta myöhemmin kuin muut. Tämä siitä huolimatta, että hän edusti samaista yliopistoa ja vuosikurssia, joka tuon ylimääräisen nimen otti käyttöön ja levitti sen "ilosanomaa". Santeri ei liikkunut juurikaan sosiaalisissa piireissä. Hän ei koskaan ollut suosittu vastakkaisen sukupuolen keskuudessa. Minne ikinä hän menikin, hän joutui syrjityksi syystä tai toisesta. Toisinaan se oli haitannut Santeria, mutta pikku hiljaa hän oli oppinut hyväksymään kohtalonsa: hän oli "mies, jonka ympäriltä tuolit viedään". Zen Cafen biisiä siteeraten hän oli itse itsensä määritellyt tosin muiden suotuisalla avustuksella.

Santeri ei ollut varma, kuka oli keksinyt nimityksen "Hullu Santeri". Kenties se oli samanlainen vitsinieikka, joka antoi liikanimen Hannuksen Paavolle. Tavalla tai toisella se oli kuitenkin alkanut leimaamaan häntä niin, että jopa itse alkoi uskoa olevan ensin hieman kummallinen ja myöhemmin todella kummallinen. Johtuiko tuo kaikki hänen hieman erikoisista mielipiteistä koskien uskomuksiaan ihmiskunnan toivottamasta tilasta vai selittikö sitä hänen hieman happama ja aavistuksen ylimieliseksi tulkittu käyttäytymisensä. Sosiaaliset vuorovaikutustaidot olivat Santeri-pojalla alkehittyneet. Samaan aikaan hän kuitenkin tiedosti olevansa niitä introverttejä syvällisiä ajattelijoita, jotka mieluummin vaivasivat päätään kuin lihaksiaan ja joilla on taipumus uskoa itsestään aika suuriakin kuten

uskoa, että hänenkaltaistensa olevan oikeutettuja hallita muita vähäisempiä olentoja.

Komistukseen Santeri ei ollut, mutta ei häntä voinut Notredamen kellonsoittajanakaan ulkonäön puolesta pitää. Ujo hän oli. Tosi ujo. Se oli estänyt häntä saavuttamasta korkeampaa asemaa työelämässä ja naisseuralaisen haussa. Ne pistivät häntä vihaksi toisinaan jopa yöunia häiriten. Jonain päivinä hän taas nauroi niille katketakseen kuin alentaen kaikki epäonnistumisensa merkityksettömiksi tapahtumiksi elämässään. Lisäksi hänellä oli itsellekin arvoitukseksi jääneitä käyttäytymistäipumuksia sekä seksuaalisuuden että identiteettinsä suhteen. Santeri ei ollut koskaan oikein kunnolla onnistunut määrittelemään sitä, kuka hän todella on. Ehkä hän tiesi ja ajatteli liikaa lukemisesta ja maailmanmenon seuraamisesta kiinnostunut kuin oli. Se esti häntä määrittelemästä itseään, koska kyseenalaisti liiaksi sen kaiken. Seksuaalisuuskin oli hänelle arvoitus. Hän oli hetero. Niin hän ainakin uskoi. Usein hänen kuitenkin teki mieli pukeutua naiseksi. Hän olisi halunnut pukeutua naiseksi, jotta olisi voinut ihastella itseään peilistä ja ehkä... No asia oli nyt kuitenkin niin, että tämän enempää Santeri ei ollut koskaan lähtenyt selvittämään tuosta puolestaan.

Kouluajoilta opettajilta saadut kehuksien piristävät Santerin mieltä joka kerta. Santeri oli ollut monesta aineesta kiinnostunut. Jo tuolloin näkyi hänen pitkään kestänyt identiteettikriisi. Hän ei osannut valita vielä lukion päättymisen jälkeenkään kunnolla sitä, mitä haluaisi aikuisena tehdä. Selvää oli, että jokin ajattelutyö esimerkiksi yliopistossa kiinnosti. Niinpä Santeri keskittyikin yliopistojen pääsykokeisiin heti yo-kirjoitusten jälkeen. Santeri-poika oli käynyt historian, maantieteen, biologian ja yhteiskuntatieteiden pääsykokeissa eri yliopistoissa. Hän onnistui pääsemään sisään Helsingin yliopiston valtiotieteiden tiedekuntaan. Sieltä hän valmistuikin viiden vuoden päästä alalle, joka kyllä kiinnosti, mutta ei jostain syystä tarjonnut aivan sitä maksimaalista elämäntarkoitusta. Santeri halusi jotain muuta. Niinpä hän oli päättänyt rohkaistua mm. valtiotieteiden tutkintojensa ohjaajien kehujen innoittamana ja pyrkiä luonnontieteisiin. Sinne hänet

hyväksyttiin parin pääsykokeen jälkeen. Aine oli ainakin riittävän monimutkainen ja haastava: hiukkasfysiikka.

Santeri lumoutui pian uudesta oppiainevalinnastaan. Se teki hänestä tunnetun, mutta ei kuitenkaan alansa kaikkein suurimpia. Miksi ei tämä hullu suomalainen ollut kohonnut tieteilijänä suurten joukkoon? Miksei häntä ylistetty uutena Einsteinina? Siitä Santeri sai syyttää jälleen kerran antisosiaalista luonnettaan, jota pahensi hänen suomalaisuus. Katajaiselle kansalle tuppaa olemaan tyypillistä tuppisuumaisuus ja kaikenlainen yksinään nurkassa kärvistely – varsinkin miespuolisille suomenmaalaisille. Santeri halusi mieluummin tehdä tutkimustyötä yksin. Siitä syystä hän hakikin lukuisia kertoja rahoitusta eri lähteistä kustantamaan hänen jatkotutkimuksensa, joka liittyi johonkin aivan eriskummalliseen. Ehkä se juuri esti saamasta rahoitusta. Hän ei nimittäin halunnut paljastaa työnsä todellista tarkoituspäätä, joten rahoitti sen suurimmaksi osaksi itse. Muutaman vääristetysti esitetyn apurahahakemuksen hän ehti tekemään tuloksetta tehden samalla hyljeksityimpiä osa-aikatoivia puhelinmyynnistä muihin siisteihin ja valitettavan pienpalkattuihin pöytätoihin saakka. Santeri kulutti niin vähän elämiseen, että hynä säästy paljon.

Juuri terävimmän alansa huipun saavuttamatta jääminen motivoi Santeria työssään. Tällä hetkellä syytä ylpeyteen todella olikin. Hän oli nimittäin juuri saamassa koottua erästä suurenmoisimmista keksinnöistään. Nimeä hän ei vielä ollut sille osannut antaa. Sen hän kyllä keksisi myöhemmin. Jotain Hullu-Santeri kuitenkin väsäsi ja se jokin oli vielä toistaiseksi hänen tutkimuspyhättönään toimivassa autotallissa pelkkinä osina. Osina, jotka tosin odottivat yhteen liittymistään joksikin paljon suuremmaksi ja mahtavammaksi. Suurien tiedemiesten julisteet täyttivät Santerin autotallin seinät. Santeri kuvitteli toisinaan, että ne kaikki katsoivat hänen suurenmoista luomistyötään kuin sen valmistuminen jonain päivänä nostaisi Hullun Santerin heidän rinnalleen yhdeksi Tieteen puolijumalaksi ylitse Newtonin, Fermion, Oppenheimerin... Einsteininkin...

Santeri tiesi täsmälleen mitä tehdä. Kuukausien tarkat ja puuduttavat laskelmat eivät olisi valuneet hukkaan. Kaikki täsmäsi ja kaavat toimivat. Hänellä oli päässään kirkas kuva, miten palapelin osat tulisivat yhdeksi. Ennen kuin hän tämän suurtyön tekisi, hän kuitenkin ottaisi kupin kuumaa. Jotain viidestä eri kahvilajista, jota hän säilytti äitinsä maustekaapin hyllyssä. "Voiton kahvi! Orwellin kunniaksi!" Näin ajatteli Santeri ja painui äitinsä omakotitaloon sumppia keittämään kuten kuka tahansa suomalainen päivittäin.

Sumppi ei ollut koskaan maistunut niin hyvältä! Santeri palasi ilomielisenä autotalliinsa ja aloitti kokoamaan keksintöä, jonka hän tiesi saavan Suomen maailmalla otsikoihin. Siitä hän oli niin varma kuin ihmisen oli mahdollista varma olla. Hän katsoi autotallin keskellä vanhasta snooker-pelipöydästä pystyttämäänsä kokoamisalustaa. Siinä oli levällään niin suuri määrä erilaista tilperhööriä, että kukaan harva muu ihminen maailmassa Santerin lisäksi olisi nähnyt tuon kaaoksen keskellä mitään järjestystä. Santerin silmät kuitenkin näkivät tuon kaiken liittyvän toisiinsa kuin se kaunis palapeli, jollaiseen hän oli sitä itse verrannut ennen poistumistaan kahvikupillisella ja jollaisena hän näki sen nyt yhä selvemmin. Tarvittaisiin enää yksi mestarillisen keskittymisen varttituntinen ja sitten se olisi valmis. Santeri kävi tuumasta toimeen.

Kahdenkymmenen minuutin uurastamisen jälkeen tuli vihdoin valmista. Siinä se nyt komisti autotallia keskellä kokoamisalustaa. Todellinen taideteos! Enää tarvitsisi tehdä yksi asia ja huikea keksintö olisi valmis starttaamaan. Yksi asia, jonka sanominen oli helpompaa kuin toteuttaminen. Tarvittiin riittävän suuri virtalähde. Sitä ei ollut saatavilla, ellei aloittanut massiivista maansiirto-operaatiota kunnallisen sähköputki-infrastruktuuriin esiin kaivamiseksi. Sitä vaivaa Santeri, joka ei ikinä ollut pitänyt itseään lapiomiehenä, ei aikonut aloittaa. Hän kuitenkin tiesi, mistä sellainen löytyisi ja mihin sen valmis virtavastanottojärjestelmä olisi vielä mahdollista kaiken lisäksi kytkeä. Ainoa ongelma oli nähdä kaikki vaiva saada se sinne.

Santeri oli päättänyt, ettei mikään estä häntä. Huomenna hän toimittaisi Helsingin Energialle, nykyisen Helenin, Salmisaaren laitokselle, tärkeän muka sähkönsiirron tulevaisuudessa mullistavan laitteen yliopiston sähkötekniikan laitokselta. Sähköputkimies saapuisi, mutta hän ei olisi mikään Jim Carrey! Niin tulisi tapahtumaan. Se oli jo Santerin mielestä kirjoitettu tähtiin! Nyt hänellä olisi vielä aikaa pohtia kahta muuta vähemmän tärkeää asiaa suuren saavutuksen johdosta. Hänen tulisi miettiä tällä mullistavalla keksinnölle osuva nimi ja varautua sen käyttöönoton seurauksiin, joita varmasti tulisi vielä enemmän kuin Santtu osasi edes tässä vaiheessa kuvitella. Ensin hän pohtisi luomukselleen hyvän nimen. Sitä hän kuitenkin ehtisi miettimään yrittäessään saada unen päästä kiinni. Se olisi vaikeaa joka tapauksessa, koska verrattain vähän aikaa sitten nautitun sumpin kofeiini ei olisi vielä ehtinyt huuhtoutua pois verenkierrasta. Oli tullut aika lopettaa päivän askareet. Suurikin tiedenero tarvitsi unta. Santeri sammutti autotallin valot ja sulki oven perässään. Äiti olisi laittanut hänelle maitoa ja pikkukeksejä vaatimattomaksi, mutta kaikki terveys-suositukset sivuuttavaksi iltapalaksi. Makoisin suin oli joka tapauksessa kiva mennä unille. Santeri uneksi keksinnöstään tositoimissa ja sen herättämästä maailmanlaajuisesta huomiosta.

-

Aamutuimaan herätessään Santeri oli saanut mahtavan idean! Hän esiteltäisi keksintöään tänään kotonaan sillä välin kuin äitimuori kävi töissä ruokkiakseen kotiin jäänyttä aikamiestä. Mihin muuhun sitä oman vapaapäivänsä kuluttaisi mieluummin? Ei yhtikäs mihinkään. Santeri oli sitä paitsi niin iloinen, ettei hänen tarvinnut raahautua turhistakin turhimpaan osa-aikatyöpaikkaansa kauppittelemaan häiriösoittelemista lähentelevästi vanhuksille aikakausilehtiä ja muuta turhanpäiväistä tavaraa, jota he eivät tarvitse. Tietenkin kavala kaupittelu piti vieläpä tehdä kuin itse kuvittelisi kaupittelun turhakkeen olevan maailman tärkein asia, jota ilman vanhukset eivät tule toimeen edes sitä lyhyttä aikaa, jonka he vielä maanpäällä viettävät. "Ainakin voit ennen tuonpuoleiseen lähtemistä ylpeillä lukeneesi Vauhtivanhus

Makasiinia!” ajatteli Santeri ironisesti hänelle opetettuja myyntilauseita, jotka tuntuivat kuin kaiken moraalin pyhäinhäväistyksestä.

Toisinaan Santeria mietitytti, mitä pahaa hän oli tehnyt ansaitakseen puhelinmyyjäksi joutumisen. Itsehän hän oli osa-aikatyönsä valinnut ja hallitsi sen jo niin hyvin, ettei senkään vuoksi jaksanut nähdä vaivaa uuden työn etmiseen ja opettelemiseen. Mutta toisinaan se potutti niin kuin sitä kuuluisaa pientä vaivaista oravaa. Kukahan senkin sanonnan oli keksinyt ja miksi juuri pientä oravaa mukamas potutti niin maan penteleesti? Se oli toinen mysteeri sen rinnalla, oliko Santerin puhelinmyyntiura jumalallinen rangaistus hänen pahoista teoistaan vai se todennäköisempi vaihtoehto, että koko Jumalaa ei ollut olemassa tehden ensimmäiseen vaihtoehtoon vastauksesta kielteisen. Tänään Santeria ei kuitenkaan nämä asiat vaivanneet. Tuona kauniina päivänä hänestä nimittäin tulisi ihminen, joka pääsisi niin lähellä kuin mahdollista tuon hypoteettisen yliolennon voimaa! Niin se vain oli ja sen kaikkien tuli hyväksyä! Näin Santeri uhosi hiljaa itsekseen ja nousi ylös sängystä suureen päivään.

Ensin aamupalalle ja vasta sitten pesemään hampaat. Ei ollut mitään järkeä tehdä näitä kahta aamurutiinia päinvastoin. Ei kerrassaan mitään järkeä. Joka tätä pyhää järjestystä edes ajatteli rikkovan, ansaitsisi tuomion ikuiseen ”tyhmyrien kadotukseen”. Siellä olisikin suuri joukko ihmisiä. Luultavasti paljon suurempi joukko kuin se paratiisipuolella ”järjellä valaistujen taivaassa.” Ainakin jos santeri olisi se yliolento, joka päättäisi minne kukakin joutuu. Santeri vieläpä selitti puolittain ääneen aamupalaa valmistaessaan, miksi tuon järjestyksen rikkominen oli mieletöntä. ”Idea koko hommassa on siinä, että hampaiden peseminen aamupalan jälkeen pitkittää sitä aikaa, jolloin purukalusto on puhtaana ruoantähteiltä ja siten vähemmässä riskissä reikiintyä. Sinä kurja, joka peset hampaasi ennen aamupalaa, teet miltei turhaa työtä ylipäättänsä harjaamalla ne. Aamupalan syöminen sattuu tahrimaan ne lialla ja epäpuhtauksilla heti uudestaan.” Santeri mutisi tämän kuin olisi ylvästi puhetta pitävä maailmanvalti, joka valisti nokkimisjärjestyksessä alapuolelleen majailevaa rahvasta.

Amerikkalainen aamupala yhdistettynä suomalaisella perinneamiaisella. Jos kukaan ylipäättänsä pystyi varmuudella määrittämään, mikä oli amerikkalainen ja mikä suomalainen aamupala. Joka tapauksessa – niin väitettiin – amerikkalaisissa perheissä oli usein tapana syödä aamulla hieman epäterveenä pidettyä maapähkinävoita ja paahtoleipää. Sellaisen Santeri epäterveysintoilijana juuri itselleen pyöräytti. Vielä kaksinkappalein! Aamupalan täydensi suomalaisittain kahvi ja kaurapuuro vainokareella sokerin kera. Herkullista! Herkullisuus voitti tässä tapauksessa selkeästi terveellisyys, kun niiden välisen ottelun erotuomarina oli Santeri Huittinen. Kaiken tämän täydensi vielä proteiinipatukka! Protskupuikon ottaminen mukaan tasoitti peliä hieman terveyden hyväksi, mutta voiton vei kuitenkin aamiaismittelössä epäterveys tiukassa matsissa jatkoajan jälkeen.

Tuota komeutta nauttiessaan Santeri napsaisi television päälle. Sieltä tuli joka aamu jokin turha saippuaopera uusintana eilispäivältä. Toisilta kanavilta tuli mainosohjelmia. Kolmansilta valtion virallinen aamuajankohtaisohjelma. Kanaviakin oli niin perkuleesti, että oli ärsyttävän vaikeaa valita, mitä niistä katsoisi. ”Valinnanvara luo onnellisuutta”-fraasi ei täysin pitänyt paikkansa. Kahvia hörppiessään ja maapähkinävoileipää mutuestaessaan sekä välillä puuroa lusikoidessaan Santerille tuli kouluaikojen muisto mieleen nähdessään erään naishenkilön ajankohtaisohjelman vieraana. Siellä daami selitti mukamas viisaana, miksi hänen perustama bisnestoiminta oli tärkeämpää kuin mikään muu.

Samanlainen typerä blondihölösuus nimeltä Hanna-Maria oli ollut Santerin kanssa samalla luokalla lukiossa. Mikä pahinta – Santeri oli ihastunut häneen! Eipä siitä sen enempää onneksi kehittynyt. Sen varmisti Santerin ujous ja täydellinen aloitekykenemättömyys naisten suhteen. Hän jos kuka täytti kaikki pahamaineisen incel-miehen kriteerit vetäen niissä jopa vertoja miesluokan ehdottomalla ylijumala Elliott Rodgerille. Kerran hän aikoi kirjoittaa rakkauskirjeen tällä tytölle. Niin hän tekikin! Hänellä ei ollut kuitenkaan rohkeutta viedä sitä hänelle omatoimisesti.

Ikävä kyllä luokan kovis Jere äkkäsi kirjeen pahaa aavistamattoman Santerin tuotua se mukanaan repussa koulun. Rajoista ja yksityisyydestä piittaamaton hunsvotti anasti kirjaan Santerin repusta ja kiristä kertovansa siitä koko koululle, mikäli Santeri ei tekisi pieniä Jeren pyytämiä palveluksia. Eivät ne mitään pahoja ollut sen lyhyen ajan, jonka he lukiossa samalla luokalla viettivät. Mitä nyt silloin tällöin Santerin piti antaa makeisiin ja luovuttaa istumapaikkansa Jerelle hänen sitä pyytäessä. Milloinkaan hän ei tiennyt, paljastiko Jere kaiken tuolle tytölle Santerin sitä tietämättä. Hän epäili, että niin ei ollut, mutta varmuuden lohtua ei milloinkaan saavutettu.

Hanna-Marian muistaminen ärsytti nykyään Santeria suunnattomasti. Hän sulki jopa television saadakseen saavuttamatonta ihastustaan muistuttavan bisnesblondin katoamaan näkyvistä. Hän ei tiennyt mistä ihmeestä ärsyyntyminen johtui. Miksi muistella jotain mennyttä aikaa lukiossa, kun kaikki muut hänen luokkatoverit olivat jo varmasti kasvaneet moisesta ylitse?! Ehkä hän halusi kostaa tuolla pimatsulle, ettei saanut hänen rakkauttaan. Niinhän Elliott Rodgergin olisi tehnyt. Vielä parempaa olisi suorittaa kosto mahdollisimman pirullisella tavalla. Santeri muisti joskus nähneensä unta siitä, miten hän eräänä päivänä saavutti ensimmäisenä ihmisenä kuolemattomuuden ja suunnattomat voimavarat. Niiden turvin hän vihdoinkin uskalsi lähestyä Hanna-Mariaa, mutta ei enää siinä mielessä kuin aiemmin. Hän olisi yliihmisenä nauranut paholaismaista naurua, jollaisen kuuli elokuvan pahisten suusta. Hän nauraisi miten tuo typerä likka, joka ei häntä hyväksynyt, vanhenisi ja kuolisi pois Santeri Suuren jatkaessa iänkaikkista elämäänsä kosmoksen kiistattomana yliherrana.

Äkkiä ajatuskupla puhkesi ja Santeri huomasi syöneen aamupalan salaman nopeasti ehtimättä siitä nauttia. Harmittavaa, mutta lopulta sen tarkoitushan oli ensisijaisesti ravita häntä. Ei sen enempää. Viimeiset kahvit naamaan ja Santeri suuntasi hampaiden harjauksen pääkallopaikkaan. Hän ruuttasi pepsodenttia hammasharjaan sopivasti ja aloitti hammaslääkärin määräyksestä huolimatta liian voimakkaan harjaamisliikkeen. Ikenethän siinä kärsivät, mutta puhdasta ainakin tuli! Hampaidenharjauksen jälkeen oli aika suorittaa pyhitetty

siirtymärituaali. Tämän yhden monista mielettömistä ideoistaan Santeri sai yllättäen hampaita harjatessaan. Koko päivästä ennen Helsingin sähköverkon luo menemistä tulisi siirtymärituaali. Siirtymä menneen ja uuden välillä. Sehän näiden rituaalien tarkoitus, jolle Santerikin aikoi olla uskollinen, yleensä on. Olisi vielä keksittävä millaisia varsinaisia vaiheita tähän rituaaliin sisältyisi. Varmaa oli kuitenkin SEN tapahtuvan tänään.

Kauan ei Santeri tätäkään miettinyt. Hänen omasta mielestään nerokkaat aivonystyrät keksivät uusia asioita liukuhihnalta jopa toisinaan tavalla, joka yllätti hänetkin. Niin sen täytyi tietenkin edetä! Kristallin kirkasta! Selvää kuin pläkki! Vuoren varmaa! Santeri kävisi läpi hänen elämänsä tähän astisia edesottamuksia vierailemalla paikoilla, jotka sitä symboloivat ja tyytymällä muistelemaan niitä, joiden luo pääsemiseen ei riittäisi tämän päivän rajattu aika. Tekstari hoitakoon ilmoitusasian tästä äidille. Santeri lähetti kaksois-x-vanhemmalleen – Santerin keksimä ovela nimittämään kaikkia naispuolisia olentoja heidän sukupuolikromosomien lukumäärän mukaan – tekstiviestin, jossa hän ilmoitti, että saattaisi olla kaupungilla ja viipyvänsä siellä iltaan asti. Hän tiesi menevänsä jonnekin siirtymärituaalin vuoksi, vaikka ei vielä tiennyt milloin ja missä järjestyksessä tämä epätasmallinen rituaali tapahtuisi. Rituaalin kulku oli keksimättä ja siihenkin oli rajallinen määrä aikaa, joten nyt oli alettava pohtimaan.

Santeri tekikin jotain epäjohdonmukaista. Ironisesti se oli vielä juuri se asia, johon sortumisesta hän aiemmin kirosi ihmisiä tyhmyrien helvettiin. Hän päätti keittää kahvia ja liata hampaansa uudelleen ne juuri pestyään. Kahvi oli miettimisaine, vaikka sillä väitettiin olevan haittavaikutuksia, joista yksi oli keskittymiskyvyn heikentyminen. Sumpin parissa hän mietti siirtymärituaalin alusta loppuun. Yhden tehokkaan puolituntisen aikana. Siihen Santeri tarvitsi suomalaisten mielilientä lisää. Kahvin avulla oli keksitty suuria asioita. Santeri oli varma, ettei ilman sitä olisi syntynyt Nokkaa, Koneen hissiteollisuutta eikä jääkiekkomenestystä ja jopa suomalaisen sitkeyttä symboloiva sisu oli saattanut saada osan voimastaan kahvista.

